

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 006908 12 Kž 4
Brčko, 21.03.2012. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.T. zv. „S.“, zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branioca optuženog Predraga Pavlović advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog izjavljenim, protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 006908 01 K od 24.11.2011. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 21.03.2012. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Amele Mustafić, optuženog S.T. i njegovog branioca Predraga Pavlović, donio je istog dana u prisustvu gore navedenih lica i javno objavio slijedeću:

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branioca optuženog Predraga Pavlović advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog S.T. zv. „S.“ i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 006908 01 K od 24.11.2011. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 006908 01 K od 24.11.2011. godine, optuženi S.T. zv. „S.“, oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine, pa je na osnovu istog zakonskog propisa, te primjenom članova 5., 33., 38. i 41. Krivičnog zakona SFRJ, kao preuzetog republičkog zakona, za navedeno krivično djelo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina.

Na osnovu člana 50. Krivičnog zakona SFRJ, koji je preuzet kao republički zakon, optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 04.11.1992. godine do 24.06.1993. godine, u

ekstradicionom pritvoru od 12.07.2011. godine do 24.08.2011. godine, te od 24.08.2011. godine, pa nadalje.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP Bd BiH) optuženi je obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 6.408,50 KM i paušal za rad suda u iznosu od 200,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku podnijeli branilac optuženog Predrag Pavlović, advokat iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu branilac optuženog) i optuženi S.T.

Branilac optuženog podnio je žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (člana 297. ZKP Bd BiH), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. ZKP Bd BiH), pogrešne primjene materijalnog prava (član 298. stav 1. ZKP Bd BiH) i odluke o kazni i troškovima postupka. Branilac je u žalbi predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili da prvostepenu presudu preinači i optuženom izrekne kaznu u kraćem vremenskom trajanju.

Optuženi je takođe podnio žalbu na prvostepenu presudu, ne navodeći žalbene osnove zbog kojih se prvostepena presuda pobija, međutim, analizirajući sadržaj žalbe ovaj sud zaključuje da se prvostepena presuda pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) je podnijelo odgovore na žalbe koje su uložili branilac optuženog i optuženi u kojima ističe da su uložene žalbe neosnovane i da je presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pravilna i na zakonu zasnovana, s prijedlogom da se žalbe odbiju kao neosnovane i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine potvrdi u cijelosti.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 21.03.2012. godine branilac optuženog je izjavio da u potpunosti ostaje pri svim žalbenim razlozima koje je istakao u žalbi, kao i prijedlogu koji je istakao u žalbi.

Optuženi se pridružio navodima žalbe koju je istakao njegov branilac, te je potvrdio da ostaje pri svemu što je naveo u svojoj žalbi.

Tužilac je izjavila da ostaje pri svemu što je navela u odgovorima na žalbe.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. ZKP Bd BiH, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalbe branioca optuženog i optuženog su neosnovane.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da prvostepena presuda u sebi sadrži bitne povrede na koje se u žalbi ukazuje.

Takođe neosnovana je i žalba koju je podnio optuženi.

Nasuprot tvrdnji branioca optuženog i optuženog, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud donio pravilnu i zakonitu odluku, pa je i odlučio kao u izreci.

U obrazloženju odluke prvostepeni sud je prvenstveno ukazao koji dokazi su izvedeni tokom glavnog pretresa, odnosno, koji svjedoci su saslušani i materijalni dokazi prezentovani i koji vještaci iz različitih oblasti su saslušani.

Nakon analize i ocjene svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, utvrdio je činjenično stanje i odlučio kao u izreci presude. Potom je prvostepeni sud ukazao na najbitnije segmente iskaza saslušanih svjedoka i saslušanih vještaka iz oblasti medicine i oblasti balistike. Na strani petoj i šestoj odluke prvostepeni sud vrši slobodnu ocjenu izvedenih dokaza, kako je to i propisano odredbom člana 15. ZKP Bd BiH, pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima u smislu člana 281. stav 1. ZKP Bd BiH, a što je preduslov za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Slobodno cijeneći dokaze, prvostepeni sud je ukazao i koje odlučne činjenice je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka i nalaza i mišljenja koje su dali saslušani vještaci. Na prvom mjestu, a što čini na strani petoj odluke pasus prvi, ukazuje na nalaz vještaka neuropsihijatra dr Alije Sutović, ukazujući na zadatak vještaka, kao i na nalaz i mišljenje. Odlučnu činjenicu u pogledu uračunljivosti optuženog utvrdio je na osnovu nalaza navedenog vještaka, koji je sud prihvatio kao stručan i objektivan, sačinjen u skladu sa pravilima struke i na osnovu relevantnih i objektivnih činjenica, kao i pregleda optuženog. Vještak neuropsihijatar dr Alija Sutović je utvrdio da je sposobnost optuženog da shvati značaj svog djela i da upravlja svojim postupcima u vrijeme izvršenja krivičnog djela bila smanjena, ali ne bitno. Prvostepeni sud je prihvatio takav nalaz i mišljenje vještaka i istovremeno naveo razloge koje je imao u vidu prilikom ocjene i prihvatanja nalaza. S tim u vezi, ne može se prihvatiti kao argumentovan prigovor branioca optuženog da je prilikom analize izvedenih dokaza prvostepeni sud najmanju pažnju posvetio nalazu i mišljenju vještaka dr Alije Sutović. Kao što je naprijed već konstatovano, prvostepeni sud je vršio slobodnu ocjenu dokaza, pa je s tim u vezi i stvar suda koliko će pažnje posvetiti određenom dokazu ili nalazu. To je u svakom slučaju stvar suda i slobodna procjena, ali je bitno da je sud u pogledu tog nalaza dao argumentovano i prihvatljivo obrazloženje. Sud se osvrnuo na svaki izvedeni dokaz, kako iskaze svjedoka, tako na nalaze vještaka, kao i iskaz koji je optuženi dao u svojstvu svjedoka i o svemu tome iznio svoj stav i za ovaj sud dao prihvatljive razloge. Ono što je bio zadatak za vještaka neuropsihijatra dr Aliju Sutović, vještak je utvrdio, a sud takav nalaz i mišljenje, u pogledu uračunljivosti optuženog, prihvatio i o tome dao razložno obrazloženje.

Činjenično stanje opisano u izreci odluke rezultat je svih provedenih dokaza koje je sud cijenio pažljivo i savjesno tokom dokaznog postupka. Iz načina izvršenja krivičnog djela, prvostepeni sud izvlači zaključak u pogledu vinsti optuženog, kao njegovog psihičkog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu. Nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra je samo jedan u nizu dokaza koje je sud imao u vidu prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja. Na osnovu izvedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da je optuženi prilikom izvršenja krivičnog djela postupao sa eventualnim umišljajem, izvlačeći isti iz nesporno utvrđenih postupaka optuženog prilikom izvršenja krivičnog djela, o čemu je u odluci dao realno prihvatljivo objašnjenje. U vezi sa naprijed navedenim, pogrešan je zaključak branioca optuženog da je prvostepeni sud, prihvatajući nalaz vještaka, prihvatio i oblik vinsti optuženog, manifestovan kroz eventualni umišljaj. Nalaz vještaka je, kao što je konstatovano, jedan u nizu prihvaćenih dokaza na osnovu kojeg je sud donio odluku o krivici optuženog, a i oblika vinsti sa kojim je postupao prilikom izvršenja krivičnog djela.

Navodi branioca kojima se osvrće na prvobitno podnesenu optužnicu i oblik vinsti „direktni umišljaj“ koji se tada optuženom stavljao na teret, je sa aspekta pravilnosti i zakonitosti donesene odluke potpuno irelevantan. Ranija kvalifikacija u pogledu vinsti optuženog je, kao i što branilac navodi, bila u optužnici koja je u ovom postupku izmijenjena preciziranim činjeničnim opisom, pa se ne može posmatrati ni dovoditi u vezu sa sada donesenom odlukom koja je bila predmet preispitivanja.

U vezi žalbenog prigovora branioca i navodnog propusta prvostepenog suda u pogledu ocjene nalaza vještaka neuropsihijatra dr Alije Sutović, kao što je već u prednjem dijelu ove odluke konstatovano, prvostepeni sud je dao mišljenje u pogledu navedenog nalaza, u onoj mjeri i obimu za koji je našao da je potreban u cilju utvrđivanja stepena uračunljivosti optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Prije nego što je dao nalaz i mišljenje, vještak neuropsihijatar je, kao i što branilac na kraju druge i na strani trećoj žalbe navodi, utvrdio određene činjenice, kao i određene osobine strukture ličnosti optuženog, te je na osnovu tako detaljno i sveobuhvatno utvrđenih karakteristika i osobina optuženog dao nalaz i mišljenje u pogledu uračunljivosti optuženog u vrijeme inkriminisanog događaja, a što je i bio zadatak i cilj vještaka i vještačenja. Međutim, neprihvatljiv je prigovor branioca da sud u dovoljnoj mjeri nije cijenio nalaz vještaka. Sud je pravilno cijenio i s pravom prihvatio nalaz vještaka o čemu je dao valjane argumente. Potpuno bi bio pogrešan pristup suda da je pojedinačno cijenio navedene utvrđene činjenice koje je branilac naveo, a što branilac neuvjerljivo i neprihvatljivo želi prikazati kao propust suda, a što je za posledicu, po mišljenju branioca, imalo nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Nalaz vještaka je sud cijenio kao cjelinu i u vezi sa drugim dokazima i dao mu relevantnost u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja. Takođe treba navesti da bi prvostepeni sud, postupajući na parcijalan način, cijeneći određene utvrđene osobine i karakteristike optuženog, koje su bile podloga za konačan nalaz i mišljenje, izašao iz domena prava i zašao u oblast psihijatrije, a što svakako nije područje nauke u koje bi se sud trebao upuštati.

Branilac ističe da je optuženi navedene prilike postupao impulsivno i očigledno, kritične prilike nije razmišljao, smatrajući da treba zastrašiti lica koja su ga prošla, a nisu stala sa vozilom, usled čega je ispalio jedan metak, te zaključuje da optuženi nije bio svjestan da zbog takvog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posledica, jer nije pristao na istu. Potom branilac zaključuje da prvostepeni sud nije dovoljno cijenio nalaz i mišljenje vještaka usled čega je pogrešno primijenio i materijalno pravo i to odredbu člana 37. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je našao da se radi o eventualnom umišljaju. Tačno je da je vještak izjavio da je optuženi impulsivno postupao i da je to njegova impulsivna reakcija, međutim, to je samo jedna u nizu utvrđenih činjenica koje je vještak utvrdio koje se odnose na ponašanje i ličnost optuženog, a što je bilo podloga za konačan nalaz i mišljenje u pogledu psihičkog stanja optuženog i njegove mogućnosti upravljanja svojim postupcima u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Na neargumentovan i neprihvatljiv način branilac osporava utvrđeni oblik vinosti sa kojim je optuženi postupao prilikom izvršenja krivičnog djela. Prvostepeni sud je utvrdio da je optuženi postupao sa eventualnim umišljajem, jer je bio svjestan da, držeći pušku uperenu u putničko vozilo koje je prošlo pored njega i ispaljenjem metka može nanijeti smrtonosnu posledicu vozaču tog vozila i pored toga pristao je na njeno nastupanje. Navedeni oblik vinosti, kao voljni momenat optuženog za izvršenje krivičnog djela, proizašao iz utvrđenog činjeničnog stanja koje je sud utvrdio, a koji se kod optuženog manifestovao kroz eventualni umišljaj u potpunosti je prihvatio i ovaj sud. Branilac u pogledu toga ističe da optuženi nije kritične prilike ni razmišljao, nego je impulsivno djelovao, pa s tim u vezi navodi da optuženi nije bio svjestan da zbog njegovog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posledica. Iz niza utvrđenih relevantnih činjenica na osnovu kojih je vještak formirao svoj nalaz i mišljenje, branilac parcijalno izvlači, posmatra i tumači impulsivno postupanje optuženog, a koje je vještak utvrdio u nizu faktora bitnih za davanje nalaza i mišljenja. Na osnovu toga branilac neosnovano ukazuje da je prvostepeni sud nedovoljno cijenio nalaz i mišljenje vještaka, pa primijenio materijalno pravo iz člana 37. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kada je našao da se radi o eventualnom umišljaju. Naprijed navedena tvrdnja branioca je lišena svakog osnova, jer je u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima, prije svega iskazima svjedoka koje je sud posmatrao u vezi sa drugim dokazima i utvrdio činjenično stanje kao u izreci, a s tim u vezi i utvrdio oblik vinosti kao psihički odnos optuženog prema izvršenom krivičnom djelu. S tim u vezi paušalna je i neosnovana tvrdnja branioca da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbu člana 37. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (umišljaj). Podsjećanja radi, prvostepeni sud nije ni primjenjivao Krivični zakon Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego je primijenio preuzeti Krivični zakon SFRJ.

U pogledu naprijed navedenog, branilac ne navodi ni jedan dokaz ni činjenicu koji bi eventualno njegovu tvrdnju u pogledu vinosti optuženog učinili vjerovatnom.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno je prvostepeni sud primijenio odredbe materijalnog prava kada je prihvatio pravnu kvalifikaciju krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret i oglasio ga krivim za krivično djelo Ubistvo iz člana 36. Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine. Kod prvostepenog suda, kao što proizilazi iz obrazloženja odluke, nije postojala sumnja, a ni dilema u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, pa da bi u takvoj situaciju sud riješio presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Činjenična građa prezentovana tokom dokaznog postupka nije ostavljala mjesta za bilo kakvu dilemu u pogledu krivice optuženog, pa s tim u vezi ni za primjenu člana 3. ZKP Bd BiH (pretpostavka nevinosti) i instituta *in dubio pro reo*, na čiju primjenu se branilac neosnovano poziva. Činjenično stanje opisano u izreci presude rezultat je dokaznog postupka i savjesne ocjene izvedenih dokaza, nakon čega je prvostepeni sud utvrdio da su se radnjama optuženog stekla sva obilježja krivičnog djela Ubistvo iz člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine. O naprijed navedenom utvrđenju prvostepeni sud je dao dovoljno uvjerljivih i logičnih argumenata koje je kao takve prihvatio i ovaj sud.

Nije branilac u pravu kad tvrdi da je navedeno krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim trebalo kvalifikovati kao krivično djelo Teško djelo protiv opšte bezbjednosti ljudi i imovine iz člana 322. stav 4. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je optuženi pucanjem iz vatrenog oružja nehatno jednom licu prouzrokovao smrt. Navedena tvrdnja branioca nema uporišta ni u jednom prihvaćenom dokazu provedenom tokom dokaznog postupka. Na takav zaključak branioca upućuje jedino iskaz optuženog koji je svjedočio u korist svoje odbrane. Što se tiče svjedočenja optuženog prvostepeni sud se na isto osvrnuo, dao svoju ocjenu u pogledu toga, te ukazao da je samo djelimično prihvatio svjedočenje optuženog, te ukazujući i u kojem bi se to dijelu moglo prihvatiti, a o čemu je dao razloge na strani petoj u obrazloženju, gdje se bavio iskazom optuženog kao svjedoka. Sud s razlogom prihvata samo dio iskaza optuženog kao svjedoka gdje navodi da su u vozilu bila tri putnika i da je izvršio opaljenje jednog metka, budući da je taj dio iskaza potvrđen kroz iskaze drugih svjedoka. U ostalom dijelu sud nije prihvatio kazivanje koje je iznio optuženi u svojstvu svjedoka, tako da je na taj način u potpunosti lišen svakog osnova prigovor branioca optuženog u pogledu utvrđene vinosti optuženog od strane prvostepenog suda. Sve naprijed navedeno isključuje prigovor branioca da je počinjena bitna povreda postupka iz razloga što je prvostepeni sud zauzeo stav da je optuženi počinio krivično djelo sa eventualnim umišljajem. Što se tiče prava na pošteno suđenje koje garantuje član 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, ista su optuženom garantovana tokom cijelog postupka, pa je svaki pokušaj da se dovede u pitanje navedeno pravo optuženog neosnovan.

Ispitujući odluku o kazni u vezi žalbenih prigovora branioca optuženog, ovaj sud zaključuje da je žalba i u tom dijelu neosnovana. Prilikom odmjeravanja visine kazne, a o čemu sud govori na strani šestoj odluke, prvostepeni sud je u smislu člana 41. Krivičnog zakona SFRJ (opšta pravila za odmjeravanje kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude

manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), pa se pravilno opredijelio za vrstu i visinu kazne koju je izrekao optuženom, uvažavajući sve okolnosti koje je utvrdio, a koje utiču na izbor vrste i visinu kazne, I ovaj sud je mišljenja da je upravo izrečena kazna zatvora od sedam godina, ona vrsta i visina kazne koja u dovoljnoj mjeri odgovara društvenoj opasnosti počinjenog krivičnog djela i ličnosti optuženog. Izrečenom kaznom zatvora će se, po ocjeni ovog suda, postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. Krivičnog zakona SFRJ i da će se istom ostvariti specijalna i generalna prevencija, kako je to prvostepeni sud utvrdio na strani petoj obrazloženja odluke. Sud je pravilno utvrdio sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani optuženog, pa je na osnovu toga pravilno primijenio Krivični zakon i izabrao adekvatnu vrstu i visinu kazne koju je izrekao optuženom i o tome dao valjane i prihvatljive razloge. Nije bilo mjesta izricanju blaže sankcije, kako se žalbom branioca takođe prigovara, jer ista ne bi bila adekvatna težini počinjenog krivičnog djela i ugroženosti života čovjeka kao najvrijednijeg i najzaštićenijeg dobra koje zakon štiti.

Budući da je optuženog oglasio krivim, pravilno je prvostepeni sud postupio kada je optuženog obavezao da nadoknadi troškove nastale tokom vođenja krivičnog postupka, kao i da nadoknadi paušal za rad suda. Troškovi na čije plaćanje je optuženi obavezan u smislu člana 188. ZKP Bd BiH su troškovi koji su realno nastali tokom vođenja postupka, isplatom vještacima za usluge vještačenja i svjedocima na ime troškova dolaska na glavni pretres. Branilac ističe da optuženi nema materijalnih sredstava i predlaže da se oslobodi obaveze plaćanja troškova. Međutim, navedenu tvrdnju branilac nije potkrijepio ni jednim materijalnim dokazom koji bi potvrdio da optuženi nije u mogućnosti da plati troškove krivičnog postupka i da bi isplatom istih doveo u pitanje održavanje članova svoje porodice. Iz podataka o optuženom kojim se raspolaže proizilazi da je bio zaposlen u Austriji i da je srednjeg imovnog stanja. Kod takvog stanja stvari, sud nije mogao udovoljiti prijedlogu branioca jer je isti neargumentovan, pa je i žalbeni osnov koji se odnosi na troškove, kao što je naprijed konstatovano, takođe neosnovan.

Predmet razmatranja ovog suda bila je i žalba optuženog i navodi u istoj. Žalbom se ne navodi iz kojih žalbeni osnova se ista ulaže, niti ista sadrži prijedlog sudu u pogledu odluke koju bi trebao donijeti. Međutim, analizirajući sadržaj žalbe ovaj sud zaključuje se dovodi u pitanje momenat izvršenja krivičnog djela, jer optuženi neosnovano ukazuje da je kritične prilike puška sama opalila, a što je u potpunoj suprotnosti sa svim izvedenim dokazima i na taj način lišena svakog osnova. Nadalje, optuženi na neuvjerljiv i neargumentovan način, kroz svoju analizu iskaza svjedoka, pokušava dovesti u pitanje njihov kredibilitet. Očigledno, po ocjeni ovog suda, žalbom se želi ukazati da je činjenično stanje u ovom predmetu pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Nasuprot onome što je optuženi naveo u žalbi, ovaj sud smatra da je tvrdnja optuženog u potpunoj suprotnosti sa izvedenim dokazima koje je prihvatio prvostepeni sud, kao i onome što su utvrdili vještaci koji su saslušani tokom glavnog pretresa. Potpuno su neosnovani prigovori koji se odnose na nalaz i mišljenje vještaka za balistiku Nedima Mutapčić, čiji nalaz je prvostepeni sud u potpunosti prihvatio i o tome dao prihvatljive razloge, a o čemu je već u prednjem dijelu obrazloženja bilo govora.

Imajući u vidu sadržaj žalbe optuženog ista nije otvorila nikakve sumnje u pogledu pravilnosti i zakonitosti odluke prvostepenog suda. Samo žalba koja sadrži sve sastojke, koji su taksativno nabrojani u zakonu i obrazloženi, predstavljaju valjanu osnovu za preispitivanje iste i odlučivanje, pa žalba optuženog nije mogla ni biti prihvaćena od strane ovog suda.

Kako nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, valjalo je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbe branioca i optuženog odbiti kao neosnovane i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić